

FINANS- och EKONOMIUTSKOTTETS betänkande

N:o 9/-29 med anledning av Landskapsnämndens

N:o 9/-29.framställning till Ålands landsting angående
antagande av landskapslag om enskilda skogar i
landskapet Åland.

Uti en till Finlands Riksdag år 1927 avlåten proposition angående lag om enskilda skogar framhölls, bl.a., att privatskogarnas tillstånd i riket gav anledning till allvarliga bekymmer. Dels hade man vid utnyttjandet av dessa skogar icke iakttagit den varsamhet beträffande avverknings sättet, som varit av nöden, dels hade dessa avverkningsar betett till överavverkning, ja rent av till skogsskövling. Men då å andra sidan kunnat utredas, att skogskapitalet kunde förstöras och avkastningen från skogarna ökas genom ett rationellt utnyttjande av desamma utan att avverkningsarna därför behövde minskas, var det av vikt att en förbättring inträdde i den privata skogshushållningen, på det att den inkomstkälla skogarna representerade icke måtte upphöra. På grund härav skred man till åtgärder för att få till stånd en organisation, vilken skulle ombetros det allsidiga befrämjandet av den privata skogshushållningen, men dessutom finge draga försorg om att stadgandena angående åtgärder till förekommande av skogsskövling blevo efterlevda. Att sålunda inom samma organisation förena den lagövervakande verksamheten och arbetet på befrämjandet av skogshushållningen, hade visat sig lyckligt särskilt i Sverige, varest uti mer än 20 år de länsskogsnämnderna i Finland motsvarande skogsstyrelserna utövat sin gagnarika verksamhet. Denna nya organisation blev verklighet i skogsvårdsnämnderna genom lagen av den 11 maj 1928 om enskilda skogar, vilken trädde i kraft i republiken den 1 januari 1929.

Under den diskussion, som föregick remitterandet av Landskapsnämndens nuifrågavarande lagförslag om enskilda skogar i landskapet till Finans- och Ekonomiutskottet, uttalades önskningsmålet, att Utskottet skulle anhålla om lagutskottets yttrande beträffande förslaget uti lagtekniskt avseende, och avlät Utskottet på grund härav, efter det förslaget av detsamma i detalj genomgått, till lagutskottet en skrivelse av den 20 innevarande februari, varå nämnda utskott den 22 i

samma månad insände här intagna yttrande av följande innehåll:

"Till Finans- och ekonomiutskottet

från lagutskottet.

Uti skrivelse för den 20 innevarande februari har finans- och ekonomiutskottet anhängit om lagutskottets yttrande över landskapsnämndens framställning till Ålands landsting om antagande av landskapslag om enskilda skogar i landskapet Åland, för så vitt angår rent lagtekniska spörsmål. I anledning härav får utskottet, som ur nämnda synpunkt granskat lagförslaget, hövligast framhålla följande:

På skäl, som av landskapsnämnden framhållits, och då föreliggande lagförslag enligt utskottets förmenande alls icke berör grunderna för utövande av näring, anser utskottet landstinget vara behörigt att lagstifta på detta område. Landstingets lagstiftningsbefogenhet kan icke heller inskränkas, än mindre uteslutas därav att Statsrådet fattat i framställningen nämnda beslut, som också rör landskapet Åland.

Såsom landskapsnämnden uti motiveringen även förutskickar, är det föreliggande lagförslaget i all huvudsak av samma innehåll och likalydande med förordningen angående åtgärder mot skogsskövling och påföljderna därav. Visserligen har landskapsnämnden i många avseenden avvikit från lagtexten i den för riket gällande lagen om enskilda skogar, i det att de positiva lagbuden främst betonats, men denna avvikelse i uppställningen är en smaksak.

Första kapitlet handlar om landskapets skogsvårdsmyndigheter. Under sådana förhållanden synes § 1 icke höra hemma under detta kapitel, då lagrummet innehåller endast allmänna, till hela ifrågavarande lagstiftning sig hänförande stadganden. Sagda paragraf synes utskottet lämpligast böra införas under andra kapitlet, som handlar om avverking och åtgärder för tryggande av skogens återväxt. För den händelse finans- och ekonomiutskottet delar lagutskottets uppfattning härutinnan, bör omparagrafering av första kapitlets paragrafer äga rum och hänvisningarna uti de följande kapitlens paragrafer av utskottet noga kontrolleras.

Paragraferna 36 och 37 äro mutatis mutandis likalydande med motsvarande lagrum i republikens lag, d.v.s. §§ 31 och 33 i lagen om enskil-

6: 044

da skogar. Mariehamn den 22 februari 1929.

på lagutskottets vägnar:

Torsten Rothberg.

Axel Kuffschinoff.

N:o 4/1929. "

vid remissdebatten uti föreliggande ärende gjordes även gällande, att en skogsvårdsnämnd, och icke Landskapsnämnden, skulle på sätt förhållandet var i republiken, tillkomma uppsikten över efterlevnaden av denna lag. Enär Landskapsnämnden allaredan uti sin framställning framhållit de skäl, som betingade nödvändigheten af att Landskapsnämnden övertog de å skogsvårdsnämnden ankommande uppgifterna, anser Utskottet för sin del det endast behöva tilläggas att inrättandet av en skogsvårdsnämnd för Åland skulle, enligt de beräkningar Finlands regering uti sin ovannämnda proposition inlämnat till Riksdagen över de utgifter, som komme att betingas av skogsvårdsnämndernas verksamhet, medföra enbart ¹/kostnader för kanslibiträde, ordförandearvode, dagtraktamente och reskostnader åt medlemmarna av skogsvårdsnämnd, arvode i särskilt fall åt kommunal skogsnämnds medlemmar samt för tillfälliga diverse utgifter en merutgift för landskapet av circa 64,000 mark om året, varför Utskottet för sin del finner det klart, att Landskapsnämnden bör funktionera uti ifrågavarande egenskap, helst även den forstliga sakkunskapen genom de blivande skogsfunktionärerna i varje fall blir väl tillgodosedd.

Sedan lagutskottets här ovan intagna yttrande insänts, har Finans- och Ekonomiutskottet ytterligare låtit Landskapsnämndens föreliggande lagförslag genomgå en noggrann detaljgranskning. Härvid har Utskottet funnit, att förslaget är väl genomtänkt, i systematiskt och lagtekniskt avseende på ett i allo tillfredsställande sätt utarbetat ävensom i sakligt avseende uti huvudsak överensstämmande med bestämmelserna i hithörande rikslagstiftning, varhos i detsamma intagits stadganden, vilka särskilt för landskapets vidkommande med hänsikt till förhållandenas egenart torde vara behövlige. Utskottet kan sålunda för sin del godkänna förslaget, förutom i de smärre avseenden, som här nedan komma att särskilt beröras. Gentemot lagutskottets upp-

fattning om rätta platsen i lagen för stadgandet i 1 § tillåter sig Utskottet framhålla, hurusom stadgandets allmänna och, så att säga, höga innehåll icke gärna kan tänkas annorstädes än i lagens första paragraf, synnerligast som i 2 §, utom myndigheten, särskilt även beröras de uppgifter nämnda myndighet har sig anförtrodd i bevarandet av landskapets dyrbaraste tillgångar. Dessutom må det förtjäna tilläggas, att i lagar, där bestämmelser av ifrågavarande innehåll brukar förekomma, dessa alltid intagas främst i lagtexten.

Uti 3 § av Landskapsnämndens förslag har åt Landskapsnämnden tillerkänts rättigheten att befria kommun från tillsättande av kommunal skogsnämnd, då detta prövas kunna ske utan men för skogsvården i kommunen, för vilket fall utövningen av skogsnämndens åligganden skulld ankomma å kommunalnämnden. Alldenstund kommunal skogsnämnd är satt till biträde åt Landskapsnämnden, i dess egenskap av skogsvårdsnämnd, ej mindre vid befrämjandet av skogsvård än ock vid den på Landskapsnämnden ankommande övervakningen av lagens efterlovnad, ävensom med hänsikt till de redan alltför många uppgifter kommunalnämnd har sig anförtrodd, synes det Utskottet vara nödvändigt, att stadgandet om kommunalskogsnämnd är absolut, d.v.s. att i varje kommun bör finnas en dylik nämnd, även om kommunen vore skoglös. Ty även uti sistnämnda fall har sagda nämnd särskilt en stor mission att fylla genom att befrämja och verka för vidsträktaste möjliga skogsplantering.

Emedan 4 § i förslaget icke innehåller någon tidsbestämning för medlemmars och suppleanters i kommunal skogsnämnd verksamhet samt då det i paragrafen förefintliga uttrycket "kommunen" kan giva anledning till tveksamhet, å vilken kommunal myndighet valet av nämnda funktionärer samt uppgörandet av instruktion för nämnden egentligen ankommer, har Utskottet velat föreslå, att tiden för medlemmarnas och suppleanternas verksamhet fastställles till densamma som för kommunalfullmäktige eller tre år, samt att det åligger kommunens fullmäktige att välja sistnämnda funktionärer och att uppgöra den kommunala skogsnämndens instruktion.

Paragraf 8 i lagförslaget innehåller, utom annat, stadgandet, att skogsägare, som genom kalhuggning avverkat eller låtit avverka skog

till en areal av en halv hektar eller mer, skall vara skyldig att hygesytan inom två år efter avverkningen nyplantera eller beså. Emedan Utskottet är av den uppfattning att man icke kan inom två år konstatera, huruvida återväxten på omnämnd mark blir tryggad eller icke, anser Utskottet, att tiden för nyplantering eller besåning av dylik mark borde utsträckas till tre år.

På grund av de skäl Utskottet uti detta betänkande framfört får Utskottet vördsamt föreslå

att Landstinget behagade antaga landskapslag om enskilda skogar i landskapet Åland i den lydelse Landskapsnämnden givit sitt ovannämnda förslag, men att nedanangivna paragrafer i detsamma måtte erhålla följande formulering:

” 3 §.

Till biträde åt landskapsnämnden skall i varje kommun tillsättas en kommunal skogs nämnd, bestående av minst tre medlemmar och lika många suppleanter.

Om utgången av val av medlemmar i kommunal skogs nämnd bör ofördröjligen hos landskapsnämnden anmälas.

4 §.

Medlemmar och suppleanter i kommunal skogs nämnd utses för en tid av tre år av kommunalfullmäktige bland i kommunen bosatta, med skogshushållning förtroagna personer. Beträffande kompetens för medlemskap i kommunal skogs nämnd ävensom avsägelse från dylikt skall iakttagas, vad om kommunalfullmäktiges medlem är stadgat.

Instruktion för kommunal skogs nämnds verksamhet uppgöres av kommunalfullmäktige.

Instruktionen bör i avseende å granskning överlämnas till landskapsnämnden, å vilken ankommer att fastställa densamma, för såvitt den icke befunnits stridande mot denna lag eller andra lagstadganden.

8 §.

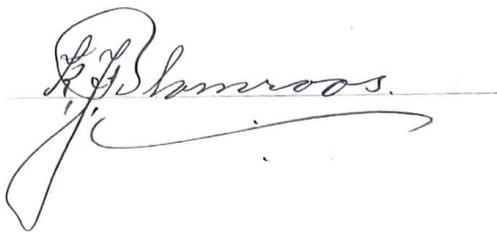
Skogsägare, som genom kalhuggning avverkat eller låtit avverka skog till en areal av en halv hektar eller mer, vare skyldig att hygesytan inom tre år efter avverkningen nyplantera eller beså, därest icke genom besiktning framgått, att återväxten utan dylik plantering

eller sådd är tryggad. För ändamålet behövlige skogsplanter skola,
i den mån landskapets plantskolor härtill förslå, kostnadsfritt
genom landskapsnämnden tillhandahållas skogsägaren.

Uraktlåter skogsägare det sålunda påbudna, må nyplantering
genom landskapsnämndens försorg å platsen ske samt kostnaderna,
på sätt i 32 § säges, av skogsägaren ersättas."

Mariehamn den 23 februari 1929.

På Finans- och Ekonomiutskottets vägnar:

Uti ärendets behandling hava deltagit ordföranden Blomroos,
viceordföranden Törnroos samt ledamöterna Eriksson, Åkerfelt
och Mansén.